

[Hans Pinstrup.]

og som i særlig Grad repræsenterer den enkelte Landbrugers Arbejde og Indsats, men dertil tillige afgørende for Bevarelsen og Opretholdelsen af det Hjem, den Boplads, der for den enkelte Landbruger er lige dyrebar, hvad enten Bruget er stort eller lille.

Paa dette Fællesskab er Mejerier og Slagterier bygget ud over Landet, bygget i en fattig Tid for Landbrugets egne Penge, under voldsom Modstand fra kapitalstærke Kredse, der i rigt Maal søgte at saa Mistillid og Mistro i Landbrugets Rækker, ganske som nu af dyb Bekymring for den enkelte Landbrugers Selvstændighed. Fællesskabsfølelsen i Landbruget sejrede dengang over Mistro og Mistillid; fri og uafhængig af Kapitalmagt og Lovgivningsmagt rejstes vore Mejerier og Slagterier ud over Landet og paa det Grundlag, at alle kunde komme med, ogsaa Husmanden, der boede længst ude paa den jyske Hede og Kær.

Disse Foretagender er Landbrugets egne i dette Ords videste Betydning. De ledes af Landbrugets egne valgte Repræsentanter. At slutte op bag disse vore egne valgte Repræsentanter kan derfor aldrig blive Umyndiggørelse, men derimod stærkere end noget andet bidrage til at skabe Værn om danske Landbohjem og disse Hjems Fællesforetagender mod Overgreb og Udbytning.

I Fællesskab skal Tidens Byrde bæres. Lovgivningen skal præges af Ret og Billighed over for alle Befolkningsgrupper. Til et Samvirke paa dette Grundlag rakte Landbruget i en alvorlig Tid Haanden uden Hensyn til forudgaaende Aars Uret. Bitre Erfaringer har i Dag lært Landbruget, at skal dette naas, da maa der en fastere Samling til. Vejen hertil er vist, og det er mit Raad til danske Landbrugere, at man slutter op bag Erhvervets egne valgte Repræsentanter. Gør man ikke dette, men overlader til den selvgode Hovedstadspressen og denne Presse følgagtige Politikere at ordne Landbrugets Forhold, da staaer for Alvor Landbrugets Frihed og Selvbestemmelsesret paa Spil. Landbrugets Mænd har i Dag Valget mellem at staa sammen paa den Maade, jeg har sagt, eller en Fremtid i Ufrihed og Afhængighed, tiggende om Henstand og Gældsansæring, efter som Reserverne svinder, medens Landbrugets Ungdom som Følge heraf staaer usikker og uden Mod til at fortsætte Gerningen med at dyrke den danske Jord, dertil ringeagtet som et Erhverv, der kun opretholdes i Kraft af Byernes Ofre, saadan som den dybt bekymrede Hovedstadspressen har søgt at bilde Byernes Folk det ind.

Dybe Kløfter er der med denne forløjede Tale gravet mellem Landbruget og store Kredse af Byernes Befolkning, gravet ved at beslaglægge Landbrugets retmæssige Valuta til en tvangsmæssig Underkurs til Fordel for andre, for derefter at give en Hjælp, som der vidt og bredt reklameres med, at Byernes Skatteydere skal betale, og som man forlanger Landbruget med Kyskaand skal modtage. En saadan Lovgivning har intet med Retfærd eller Billighed at gøre. Landbrugets Mænd har i Dag Valget mellem en saadan Fremtid, en saadan fortsat Udvikling, der med Sikkerhed bliver til ubodelig Ulykke for Samfundet, eller selv søge at bane sig Vej frem, at skabe Grundlaget for en økonomisk fri og selvstændig Bondestand. Det første naas ad Selvopgivelsens Vej, det sidste kun gennem Arbejde og Samvirke.

Til Landets Gavn valgte tidligere Slægtled inden for Bondestanden Arbejdet, Sliddet og Samvirket. De lod sig ikke splitte af Mistro og Mistænkeliggørelse, men gik deres egne Veje. Nu som dengang vil det være til Landets sande Gavn, om vi gør det samme.

H. P. Hansen (Præstø A.): En Del Forældre paa Møn har for et Aars Tid siden rettet den Henvendelse til den højtærede Undervisningsminister, om der ikke var Mulighed for ved Statens Foranledning at faa etableret en Kostkole for unge Piger, som studerer, i Lighed med hvad Tilfældet er i ret stor Udstrækning for den mandlige Ungdom. Jeg ved meget vel, at et saadant spontant Udslag af en Trang hos en Del Forældre til at faa denne Sag ordnet ikke er og ikke kan være ensbetydende med, at Myndighederne straks skrider til Realisation af Tanken. Men jeg vil alligevel henstille til den højtærede Minister ikke at lægge denne Sag helt til Side, thi det forekommer mig, at den er alvorlig Overvejelse værd.

I vort demokratiske Samfund, hvor vi paa saa godt som alle Omraader allerede har givet Mand og Kvinde lige Vilkaar saavel i Starten som siden hen, vilde det være rimeligt og naturligt, om vi ogsaa paa dette Omraade gav de unge Kvinder lige Vilkaar med den mandlige Ungdom. Mange Forældre nærer nogen Bekymring ved at sende deres unge Piger, deres unge Døtre langt bort fra Hjemmet til de fuldkomne frie Skoler, hvor de kun er under Opsigt i selve Undervisningstiden, og mange Steder maaske daarligt nok det, dels fordi Livet byder store Fristelser under saadanne Forhold, og dels fordi Skolens Arbejde — med andre Ord de